לא בכל מחיר

לא כדאי שתקנאו באמריקאים כל היום. מספיק חצי יום. בחצי השני תחשבו על הפירות והירקות הנפלאים שיש לנו, ועל כמה שהם זולים לעומת ההם שמה — שלכולם, אגב, יש טעם של פורמייקה.

הנה דוגמה לשבוע שהייתי בניו־יורק. כל המחירים חושבו לפי 600 שקל הדולר ולפי שני פאונד הקילו.

קילו עגבניות — 1,000 שקל;
קילו פיטריות שמפיניון — 1,800 שקל;
קילו בננות — 600 שקל;
קילו בצל — 450 שקל.
ואצל המצחיקים האלה יש דברים שמוכרים אותם לפי חתיכות. כמו, למשל:
שישה תפוזים בדולר אחד;
כרובית אחת, לא גדולה, בדולר אחד;
שישה מלפפונים ארוכים ומגעילים — 90 סנט.
אני לא מהסוכנות. אני סתם רואה־שחורות. גם פה, אבל גם שם.

מיכתב פרטי למחלקת־הגביה

החלטתי סופית, שאת כל ההודעות שלי לרשויות אני אכתוב מהיום והלאה דרך העיתון. זה פשוט מפני שהדרך המקובלת של שליחת מיכתב בדואר לא עושה עליהם שום רושם. עוברה. הם אף פעם לא מגיבים על המיכתבים שלי.

הנה הסיפור: כשקנינו את הטלוויזיה שלנו (בעלי ואני ביחד), התחלנו לקבל הוראות לתשלום האגרה. אחת על שמי והשניה על שם בעלי. ביררתי אצל יודעי־דבר, והסתבר שרק אחד מבני־הזוג חייב לשלם אגרת־טלוויזיה, אם יש בבית רק מכשיר אחד, כמו במיקרה שלנו. אז, כמו אזרחים טובים, שילמנו. אני שילמתי את הפינקס שהגיע על שמי, ואת הפינקס שהגיע על שם בעלי זרקנו לזבל.

אבל ההוראות האלה כנראה אוהבות להגיע בזוגות, והם המשיכו לשלוח לשנינו. אלא שהנייר על שם בעלי כל הזמן הלך ותפח ואסף ריבית והצמדה וקנסות, והגיע לסכומים מאוד רציניים. ישבתי וכתבתי למחלקת הגביה מיכתב נחמד מאוד, וגם צילמתי להם את הקבלה שאני שילמתי הכל.

זה היה לפני שלוש שנים, ומאז אני מחכה לתשובה מהם. תשובה לא קיבלתי, אבל ההוראות המשיכו להגיע, והסתבר שבעלי כבר חייב את נישמתו לטלוויזיה. כתבתי עוד מיכתב וחיכיתי שוב.

אני לא יודעת מה הם עושים במיכתבים שלי. מה שברור לי, שהאנשים שם הם אנשים מאוד אינטליגנטים. הם ראו שהבעל המשתמט שלי לא רוצה לשלם כלום, ולעומת זאת הם ראו שאני ממש בן־אדם בסדר וכל מה שהם שולחים לי אני הולכת ומשלמת. אז הם החליטו לשלוח לי עוד הוראה לתשלום. אבל הרי לאותה כתובת הם לא יכולים לשלוח, ויכול להיות שאני אפילו אשים לב שאני משלמת כפול. אז מה הם עשו? מצאו פטנט ממש יוצא מהכלל.

פעם, לפני שנים, הייתי נשואה לבחור מאוד נחמד, ויחד גרנו ברחוב סמולנסקין בתל־אביב. באותה תקופה לא היתה לנו טלוויזיה, כי הבעל הראשון שלי סירב להתמכר למכשיר. השבוע הם שלחו פינקס־תשלומים על שם דניאלה שמי (כשגרתי שם לא קראו לי שמי), וביקשו ממני לשלם עשרות אלפי שקלים למחלקת הגביה, כי במשך השנים הרבות שעברו מאז לא שילמתי להם כלום דרך הכתובת הזאת.

תגידו, למה שלא תשלחו הוראה לתשלום גם לדניאלה שמי מרחוב גדעון בירושלים (שמה גרתי בנעוריי), או אולי לדניאלה שמי ברחוב נעמי בירושלים (שם גרתי עוד קודם), ואולי הוראה אחת לדניאלה שמי באיטליה (שם נולדתי)? ויש לי גם חברים שאותם אני מבקרת, בנהלל, ובאילת ובעפולה ובבוסתן־הגליל. חסר לכם כתובות? רק תגידו: יהיה נחמד מאוד שלכל מקום שאני אגיע תחכה לי הוראה לתשלום מאת מחלקת הגביה.

לא רוצה שיוויון

לפני שבועיים נתתי במדור זה מירשמים להרבה מאוד מרקי־חורף. כתבתי שם, מתחת לסעיף אופן ההכנה: ערבבי, טגני, שפכי, הוסיפי וכו'.

ובכן, כל הפמיניסטיות של ארץ־ישראל התארגנו נגדי וכולן ביחד, וכל אחת לחוד, צעקו עליי והעליבו אותי ואמרו לי שבמיקרה אצלן דווקא הבעל מבשל מרקים, ושהייתי צריכה לכתוב טגנ/י, שפכ/י, ערבב/י, הוספ/י וכו'.

תסלחו לי, גבירותי הנכבדות. קודם כל אני לא עורך־דין ואני לא כותבת מרקים בסטייל מחר בבוקר עם העורך שלי, או עם כל אחד אחר, ובאלגנטיות מדהימה אני יכולה להגיד להם „אני מתפטרת" וגם לעשות כך. בעלי לא יכול להרשות לעצמו דבר כזה. הוא, המיסכן, צריך לפרנס מישפחה.

זה נכון שאני עושה את הכביסה בבית (לוחצת על הכפתורים), אבל הוא ממונה על סחיבת כל הדברים הכבדים. נכון שאני תופרת כפתורים חסרים, אבל הוא מתקן את החשמל ואת האינסטלציה וכל דבר אחר שנשבר. אני קונה לילדים את הבגדים והוא לוקח אותם לסרטים

חוזה. ומלבד זאת, אני מוכנה להתחייב כאן שאם אי־פעם אכתוב עליכן, אראג להדגיש באלף הדגשות שאצלכן אתן והבעלים שלכן שווים לגמרי, וכל מה שאתן עושות גם הם עושים ולהיפך. ברור! ברור!

אצלי, לעומת זאת, אין שיוויון כזה עם הבעל. אולי זה מפני שאני כל הזמן מרגישה אשה והוא כל הזמן מרגיש גבר, ושנינו מאוד מרוצים מהעניין. אומנם, יש אצלנו תורנות־קימה בבוקר. זאת אומרת, יום אחד הוא קם בשעה שבע לילדים ואני נשארת לישון עד תשע, וביום השני אני קמה לילדים והוא נשאר לישון. אבל כאן נגמר השיוויון בינינו, למזלי ולשימחתי.

אני מרוויחה מעט כסף. הבעל שלי מרוויח הרבה יותר. אני יכולה להרשות לעצמי לריב מגעילים. אני אפילו צריכה לדאוג לשטיפת הרצפות, אבל, מצד שני, הוא הולך למילואים.

וככה זה נמשך שנים. כל מה שאני אוהבת לעשות אני עושה, וכל מה שאני שונאת לעשות הוא עושה. לכן, כל בוקר כשאני קמה מהמיטה, דבר ראשון אני אומרת בקול רם מאוד: „ברוך שעשני אשה!"

ואלף פמיניסטיות ישראליות ועוד אלפיים אמריקאיות, ובראשן כל שורפות־החזיות למיניהן, לא ישנו את דעתי. אם הבעלים שלכן רוצים לבשל מרק, שימחקו בבקשה את כל היודים מהוראות השימוש שלי ושיבשלו. אני, את התענוג של הבישול לא אמסור לידיים גבריות. נכון שהגברים בארץ ממש מקופחים לעומת הנשים, אבל זה לא מפריע לי ואני לא אלחם בשבילם.

ארוחה שלמה בסיר אחד

חלק מהמתכון הזה שלח לי מישהו בדואר, ללא ציון שם וכתובת. ולמרות שהמתכון היה אנונימי, הוא נשמע מעניין. ניסיתי אותו, אבל בדרך הוספתי לו דברים, שיניתי אותו ושיפצתי אותו. יצא דבר נהדר. תנסו גם אתן/אתם (התוספת לפמיניסטיות).

● עוף ואורז בזיתים ולימונים

המיצרכים: עוף קטן חתוך לחתיכות, 1 כוס אורז, 3 לימונים פרוסים לפרוסות (כולל הקליפה), 1 כוס זיתים ללא חרצנים, בצל אחד חתוך, 2־3 שיני שום, מלח, פילפל, כמון (אם רוצים), קופסת רסק־עגבניות, 2 כוסות מים, שמן לטיגון.

אופן ההכנה:

בסיר רחב מחממים שמן ועליו מטגנים את חלקי העוף. כשהעוף מטוגן מכל הצדדים (בערך 10 דקות) מוסיפים את כל שאר החומרים ואת המים. מביאים לרתיחה וממשיכים לבשל על אש גדולה עוד כ־5 דקות. מכסים את הסיר וממשיכים לבשל על אש קטנה מאוד עוד רבע שעה.

זה הכל. יש לכם ארוחה של בשר, אורז וירקות והיא טעימה להפליא ואפילו זולה.

הערה חשובה: את פרוסות הלימון שמוסיפים לתבשיל רצוי להרתיח פעמיים ולשפוך את המים, כדי להוציא את המרירות מהקליפה. אחרי שהם מורתחים מוסיפים אותם לתבשיל, כמו שכתוב למעלה.

נסחנוכה

אני יודעת שאני עושה שטות בגילוי הסוד שלי. אבל הנשמה הטובה עובדת אצלי שעות נוספות. ברחוב בן־יהודה בתל־אביב, בין בוגרשוב למנדלי, יש מיסעדה בשם ויניה. לשם אנחנו הולכים לפעמים בשבת כשאין לי חשק לבשל, כי האוכל טעים ובעלי אומר שזה זול. הוא אומר ואני מאמינה לו. אך מעולם לא טרחתי לברר כמה זול. עד לשבת זו.

הלכנו לשם שלושה אנשים, הזמנו שלוש מנות ראשונות לא רעות, שלושה מרקים מצויינים ואחר־כך שלוש מנות עיקריות, שכללו שניצל דק, אבל טעים, בתוספת תפוחי־אדמה וגזר מבושל.

בשלוש צלחות קטנות נפרדות קיבלנו קצת סלט חסה, קצת סלט גזר חי וקצת סלט כרוב.

לקינוח: פודינג שוקולד אחד, ליפתן תאנים אחד ומרק פירות אחד.

זאת לא מיסעדה לאניני־טעם מובהקים, אבל בשביל בן אדם מהישוב זה יופי של אוכל כש־המטבח הפרטי שלך נח. ועכשיו הפואנטה: ה־חשבון, רבותי וגבירותיי — 6800 שקל לכולנו ביחד.

2200 שקל לארוחה. נס חנוכה, או לא?

פשלה

בטח שהקטע הזה היה צריך להיות בשבוע שעבר, כדי לעזור לכם לקנות מתנות־חנוכה לילדים. אבל גם בן־אדם דייקן כמוני מאחר לפעמים. מי מושלם היום?

ובכל זאת, אם שכחתם לקנות מתנה לילדים, ואם קניתם ואתם רוצים לקנות עוד — הנה רעיון נחמד מאוד.

שני מישחקי יצירה, מאלה שנוהגים לקרוא להם „מישחקים חינוכיים", ושאני נוהגת לקרוא להם „שעה שקט בכל פעם": הראשון מכיל 32 פוסטרים קטנים, מסומנים לצביעה, אבל בלתי־צבועים. הילד בוחר את הצבעים וממלא את החללים הריקים. זה לא דומה לחוברות־הצביעה של הקטנים, כי החללים הם קטנים ודי מסובכים לצביעה וצריך מיומנות וסבלנות. אחרי הרבה עבודה, ושעה של שקט מוחלט, שמתקבל מהריכוז של הילד, יוצא פוסטר צבוע לפי דוגמה קיימת. ומאחר שהושקעה בו הרבה מאוד עבודה, הילד גאה בו מאוד.

הדבר השני מכיל 24 ציורים בשחור־לבן, שעליהם מסומנים מקומות להדבקת צורות הנדסיות ציבעוניות, המצורפות ברפים לחוד. אחרי הדבקת הצורות בשלל צבעים מתקבלת תמונה ציבעונית, שצויירה אומנם על־ידי מישהו אחר, אבל „נצבעה ונגמרה" על־ידי הילד, רק בעזרת הדבקות. ניראה לי יפה מאוד ואפילו זול. 1,696 שקל לכל מישחק.

דניאלה שמי